

תודה רבה לכל מי שהגיע...

כל כך הרבה זמן חיקיתי ליום הזה שאזכה לעמוד מול המוני האנשים שהיו שותפים איתי בתפילות בעזרה בהתעניינות בתמיכה, וביחד כולנו לומר לריבוננו של עולם- תודה! ההודיה היא המטרה שלשמה התכנסנו כאן- להודות בפה מלא לקדוש ברוך הוא.

אני רוצה לשתף אתכם במעט ממה שעברנו השנה, כל מי שתפס איתי דיבור לאחרונה בטח שם לב שיש לי המון מה לספר ואני לא מפסיקה לדבר... בחרתי להתמקד בספיצ' הזה באיזה שהוא רעיון שמלווה אותי מאז הניתוח, ואשמח לשתף אתכם.

כמו שכולכם יודעים כאב לי הראש והסתבר שזאת לא מגרנה ולא כאבים ממתח נפשי וכו וכו וכו, ונכון שזה ממש מעניין איך ידענו ואיך גילינו ולמה חשבנו שזה מצריך בירור אבל זה יקח את כל הלילה אז אני מדלגת לתקופה שאחרי הניתוח: השתררנו מבית החולים שבוע אחרי הניתוח במצב "משביע רצון" כהגדרת הרופאים. 26 סיכות בראש, חיוך על הפנים, מזוודה על גלגלים שכל תכולתה עברה חיטוי והרתחה בגלל האובססיה שפיתחתי בשבוע של אישפוז בבית חולים מלא חיידיקים, וככה הגענו לבית של אבא ואמא שפתחו את ביתם עבורנו והפכו אותנו לבית החלמה מקצועי. יעל ונטע מיד פינו לנו את חדר ההחלמה הראשי לאחר ששהו בו חודש וחצי, ופתחו אגף החלמה חדש בחדר ממול. התאוששות ארוכה עוד לפנינו. משעמם לא יהיה כאן. מבחינה גופנית הייתי חלשה מאוד. רוב היום שכבתי, מדי פעם קמתי קצת. ישבתי בסלון, קצת במרפסת ולמיטה. פעולות בסיסיות כמו למשל הכנת חביתה היו בלתי אפשריות- יותר מדי פעולות ברצף זה היה יותר מדי בשבילי. לא הצלחתי לקרוא ספרים וכתבות כי לא הצלחתי להתרכז. גם לישון לא ממש הצלחתי, מי שהדיר שינה מעיני היה האחד והיחיד: דקסטזון! כדור כל כך קטן שמחולל כל כך הרבה. כשיש סטרואידים מי צריך קנאביס רפואי? עם הדקסטזון הייתי בהיי, מתוך 24 שעות ביממה ישנתי 4 שעות בלבד. בשאר הזמן שכבתי במיטה והתעסקתי בגלאקסי שלי- שיגעתי את האחיות שלי וחברות שלי שזכו לקבל סמס מאושרים לפנות בוקר. אליאב בטח מתבאס שלא גיבה את ההודעות ווטסאפ כי כמות ההודעות ששלחתי עם המון אמוג'ים מחייכים ואוהבים יכלה להספיק לו לכל החיים. אז לכל מי שרוצה לתפוס קצת היי: דקסטזון במינון גבוה. תהנו. (: מתישהו לפנות בוקר הייתי קמה ומתחילה בתפילה. מתפללת מדברת עם ה'. בכל בוקר כשאבא היה חוזר מבית הכנסת בדיוק הייתי מסיימת להתפלל ומתיישבת איתו במטבח כדי לשתף אותו בהיגים ומחשבות בזמן שהוא אוכל... מבחינתי הרגשתי שאני חופרת, אבל תמיד אבא אמר לי שאני נותנת לו כוחות לכל היום. אז המשכתי לחפור לו כל בוקר. בוקר אחד בלי שום הכנה מצאתי את עצמי שוטחת בפני אבא מבנה שלם המתאר את הקשר שלי עם הקב"ה בתקופות שונות בחיי. מאוחר יותר קראתי למבנה הזה משל הכיתה, ואבא התרגש מאוד לשמוע אותו. אחרי כמה חודשים סיפרתי לעוד חברה וגם היא התרגשה. אחר כך סיפרתי לכמה חברות וגם הן התרגשו. הבנתי שיש פה עניין גדול, מרגש ומחזק ולכן עם כל האינטימיות שבדבר החלטתי שכשנתכנס להודות לה' על הנס העצום אשתף את שאר העולם במשל הכיתה:

נניח שהעולם הוא כמו כיתה גדולה. הקב"ה הוא המורה. והחיים הם שיעור ארוך ומתמשך. הקב"ה אחראי לסדר הישיבה בכיתה והוא בוחר היכן להושיב כל תלמיד על פי צרכיו של כל תלמיד ותלמיד. כל חיי הייתי מאלו שהמורה הושיב מאחורה- שם בספסל האחורי הקב"ה יודע שאני אסתדר, הוא מכיר אותי ויודע שאני מעתיקה מהלוח כשצריך, שאני פותחת את העמוד בספר שהוא מבקש, שאני עובדת ופותרת תרגילים ולא צריכה עזרה מיוחדת, תלמידה טובה בסך הכל. מאחורה יושבים אלו שמסתדרים בחיים. ילדים כאלו שמצד אחד ילדים טובים ועושים מה שצריך בלי הרבה מאמץ, מצד שני שובבים כאלו שמנהלים חיי חברה פעילים בשושו במהלך השיעורים. מעבירים פתקים וכו... כשיש לי שאלה או בקשה אני מרימה את האצבע, מקבלת זכות דיבור ואז המורה מקשיב ועונה לשאלותיי ועוזר לי או שאומר לי שנדבר בסוף השיעור. היה לי סבבה שם במושב האחורי, אפשר מדי פעם להניח ראש על השולחן והמורה לא מעיר. הוא לא מתקטנן איתי. הוא סומך עליי. אפשר לפטפט עם חברה בשקט או לאכול מתחת לשולחן והמורה עושה כאילו לא שם לב, וזה בסדר. הוא יודע שאני

לומדת, שאני עושה כל מה שדרוש, די בקשר עין, במבט, כדי לשרר לי שהוא מבסוט ממני. ודי לי בקשר עין כדי לדעת שאני סומכת עליו ושאיני יודעת שאם אצטרך משהו הוא יעזור לי. והנה אני מתבוננת באורח חיי שלפני הניתוח ושמה לב שהתפילות בחיים שלי לא היו דבר מרכזי, התקשורת עם הקב"ה התרחשה רק כשהרגשתי שאני זקוקה לו באופן מיוחד, כשיש לי שאלה בדף העבודה שלא הסתדרה לי, או כשיש לי בקשה מיוחדת, כשאני מפחדת או מודאגת, וגם אז תמיד הרצתי את התפילה מהר כדי להגיע לשמונה עשרה, לתכלס, לבקשות שלי מהקב"ה. השאר הרגיש לי אז מיותר. לקב"ה פונים כשצריכים משהו, לא? אז למה כל ההקדמות? וככה חייתי 29 שנים.

ואז, 30 יום לפני יום הולדת 30 שלי, הגיע הפיגוע הנורא בו ינאי שלנו החזיר את נשמתו לבורא. ישבתי בכיתה, כואבת, כועסת, המומה, מתוסכלת, מבוהלת, אבודה. לא הייתי מסוגלת לשמוע כלום מהשיעור. כלום. לא הייתי מסוגלת להסתכל על המורה. כעסתי עליו כל כך. סובבתי את הראש בהפגנתיות כמו משדרת למורה- אין לך מה לדבר איתי יותר.

לאחר חודש וחצי, הקב"ה החליט שאני לא ממשיכה ככה. כנראה שאני חשובה לו מדי בשביל הברוגזים האלו. הוא לקח אותי בכח למרות שהתנגדתי, וזה הכאיב לי, הוא העמיד אותי ליד דלת הכיתה. פתח אותה ושאל אותי- גברת יקרה תמר בת עירית, הנה הדלת החוצה מהכיתה. את רוצה לצאת? כי אם כן הנה היא פתוחה לפניך. תבחרי.

ואני בחרתי להישאר. כל כך פחדתי שהוא יוציא אותי מהכיתה. רק לא זה.

ואז כמו שהקב"ה הפיל תרדמה על האדם כדי ליצור לו עזר כנגדו, הקב"ה הרדים אותי לשש שעות בהן שכבתי בחדר הניתוח. כל הכיתה התפללה והתחננה לפניו שישאיר אותי. הם אמרו לו שהכיתה הזאת לא אותה כיתה בלי תמר בת עירית. חלק מהתלמידים ממש לא הצליחו להקשיב בשיעור כי כל הזמן הצביעו וניגזזו ושיגעו אותנו במשך שש שעות ברצף, צעקו- אל נא רפא נא לה.

ואז התעוררתי.

ישר שמתי לב שאני לא יושבת באותו המקום בכיתה. לא קלטתי איפה אני, כל כך שונה כאן במקום החדש. סיפרו לי שכל הכיתה ביקשה שאשאר כאן. השאירו לי מלא פתקים במקום שלי, לקח לי שעות לקרוא את כל הפתקים והלב שלי התחמם. וואו! כל כך אוהבים אותי! לא ידעתי את זה. לא האמנתי כמה אני חשובה לחברי הכיתה. שבוע של התאוששות בבית חולים, החברים בכיתה מחבקים ומשמחים, אבל כשאני מרגישה פתאום סחרחורת ופעילות לב מוגברות והעולם מסתובב לי וקוראים לרופאים ואני בוכה לאליאב "מה השם רוצה ממני?? מה???" אז, באותו הזמן, עדיין לא ידעתי שהוא הסכים להשאיר אותי בכיתה. פחדתי שאני בדרך החוצה. הגענו לבית ההחלמה של אבא ואמא, ואני מנסה לישון בלילות ללא הצלחה. (סטרואידיים, אמרנו?) קמה לפנות בוקר ומתחילה להתפלל, להתחנן על חיי- הרי אני רגילה שכשצריך משהו מהמורה מצביעים ומבקשים. התחלתי להתפלל כרגיל- להריץ את כל פסוקי דזימרה הארוכים והמייגעים, ופתאום אני מרגישה משהו. מה זה? מה אני מרגישה? אני ממשיכה להגיד פסוקי דזימרה ומנסה להבין מה אני מרגישה. אותם פסוקים מוכרים, אותה תפילה, אבל משהו ממש שונה בהרגשה! מה זה? אוקיי. אני מבינה! אני מרגישה תענוג. עונג. הרגשה שאין לי מילים לתאר אותה. סיימתי את פסוקי דזימרה באורות גבוהים. התחלתי ברכות שמע ישראל, יוצר אור, אהבת עולם, ואני מסונוורת מאורות- וואו מה זה??? שמונה עשרה וסיום התפילה ואני מתבאסת- אוף זה נגמר!!! מייד פותחת ספר תהילים ומתחילה להגיד פרק ועוד פרק, והתענוג הזה ממשיך. אני בהלם מוחלט מהחוויה. ואז אבא חוזר מהתפילה ואני מתיישבת לידו במטבח וחופרת לו בזמן שהוא אוכל. למחרת אותו סיפור- אני מתפללת ומרגישה תענוג גדול. עוצמתי ברמות שלא הכרתי! ואז שוב מתבאסת שנגמר ומהר עוברת לתהילים. וחופרת לאבא במטבח. ואז בבוקר אחד קלטתי מה זה התענוג הזה: הרמתי את העיניים וראיתי: **אני יושבת במושב הקדמי בכיתה**, מתחת לאף של המורה!!! אמאלה בחיים לא הייתי כאן! המורה נראה כל כך גדול מכאן! והנה כשאני מתפללת אני רואה שהוא מחייך אליי, בחיים לא ראיתי את החיוך הזה כשישבתי מאחורה, זה חיוך שרואים רק כשיושבים קדימה. קרוב קרוב למורה. אני מתפללת- הוא

מחייך, והחיוך הזה שלו עושה לי כל כך טוב. תבינו, בספסל הקדמי יושבים ילדים שצריכים עזרה והכוונה אינטנסיבית. שצריכים שהמורה יפתח עבורם את הספר בעמוד הנכון כי הם לא מסתדרים. שיוציא להם את העיפרון מהקלמר כי הם מרחפים. שיניח את האצבע במקום בו קוראים עכשיו כי הקצב שלהם איטי יותר משאר הכיתה. כי יש להם נטיה להתבלבל. כשילד מהספסל הקדמי בוכה-הקב"ה מניח יד ומחבק. לראשונה בחיי הרגשתי שאני מקבלת חיבוק מה'! יש במושב הקדמי הזה הרגשה מושגחת. המורה לא נותן לי לאבד ריכוז. הוא לא מסכים לי להניח ראש על השולחן, הוא לא מרשה לי לפטפט. הוא לא נותן לי להתבלבל, מכוון אותי להתרכז בשיעור. להתרכז במהות החיים.

במושב הקדמי כל לחישה שלי הקב"ה שומע, אני לא צריכה להרים יד ולחכות שכולם יהיו בשקט ואוכל לדבר כמו פעם. ואני לא צריכה שזה יהיה משהו ממש חשוב להגיד כדי להצדיק את זכות הדיבור שניתנה לי. במושב הקדמי זה אחרת- רק צריך ללחוש והפידבק הוא מיידי: רואים את ההנהון של המורה. אפילו כשאני מדברת לעצמי בשקט הוא שומע ומגיב לי. כל כך קרוב כאן במושב הקדמי. וכשאני מתפללת- אני רואה את החיוך הגדול של הקב"ה, כמה הוא מרוצה ממני, כמה נחת אני עושה לו בתפילה שלי. וזה, מסתבר, התענוג הכי גדול שיש.

יום אחד המורה ראה מה כתבתי בדף, ולקח ממני את המחברת, סובב אותה לכיתה ואמר "איזה יופי! תקשיבו מה תמר כתבה" והקריא להם. תגידו לי, איפה במושב האחורי קורה דבר כזה?? שהמורה מראה לשאר הכיתה דברים שלי? ויותר מזה- כל הכיתה שומעת ומתפעלת! יש מצב שהקב"ה מחזק אחרים דרכי??! שמסתכלים על מה שאני כתבתי ומתחזקים???? והנה כשראיתי כמה הדברים שלי עוזרים לחברי הכיתה בלימודים, והמחברת שלי אפילו נתלתה על הלוח לעיני כולם זה עזר להם בשיעור, כשראיתי את זה ביקשתי מהמורה להיות בוועדה שאחראית על חיזוק הכיתה, גיבוש בין התלמידים למורה, ועדת כיתה. פניתי לריבונו של עולם ואמרתי לו- המורה, אני לא יודעת את החומר שאתה רוצה ללמד, והאמת היא שגם כשאתה מסביר לי אני לא ממש מבינה עד הסוף, מה לעשות, הלימודים קשים לי, אתה מלמד דברים שלא תמיד מסתדרים עם השכל שלי, אבל כל כך טוב לי כאן בכיתה! אז אני מבקשת להצטרף לוועדת תיגבור לימודי, ואת זה אני לא יכולה לעשות לבד, זה אומר שאתה תנחה אותי ואני אסביר לאחרים, אתה תכתוב לי ואני אקריא להם, אתה תשרטט לי ואני אצבע בצבעים שתגיד. אתה תתן לי מילים ואני אגיד אותם בקול חזק. אני רוצה להוסיף אור בכיתה, אני רוצה שיהיה כאן יותר טוב לכולם. אני רוצה שכל הכיתה שלך תדע את מה שאני רואה בספסל הקדמי ולא רואים מכל מקום בכיתה- את זה שאתה מורה כל כך טוב, את זה שאתה יודע בדיוק מה כל אחד מאיתנו צריך, את הדאגה שלך לכל אחד ואחת מחברי הכיתה, את האהבה שלך כלפנו, לגלות להם מה קראתי כשהצצתי ביומן שלך שהשארית פתוח והסתובבת לרגע ללוח, ואני השובבה- טיפוס של ספסל אחורי- קראתי מהיומן שעמד בכיוון הפוך ממני ואיכשהו הצלחתי להציץ ולראות כמה אתה דואג לכל אחד ואחת, ראיתי שאתה מנהל רישומים מדוייקים שיורדים לפרטים הכי קטנים אצל כל תלמיד ותלמיד. לאיזה פרטים אתה יורד בדאגה שלך אלינו- זה לא יאומן. וכמה אהבה יש לך כלפנו. אין מילים.

"לא אמות כי אחיה ואספר מעשי י-ה. יסור יסרני י-ה ולמוות לא נתנני." הפסוק הזה מופיע בתהילים של כד' בחודש. בכד' בחודש אדר החלטת שאתה משאיר אותי בכיתה הזאת. ואני מנסה להודות לך בכל דרך אפשרית. מרגישה שכמה שאני מודה, זה לא מספיק רק להגיד תודה, וצריך גם לפעול. צריך לספר לכולם- שידעו גם הם- כמה טוב אתה הקדוש ברוך הוא.

בכל שנה ביום הולדת שלי, בתאריך י' באדר, נתכנס בכיתה לזכור את ינאי האהוב, שהמורה החליט להעביר לבית ספר של מעלה. לא הצלחתי להציץ ביומנים של המורה כדי להבין מה העניין ולמה ינאי עבר לבית ספר ההוא ולמה דווקא עכשיו. אני יודעת שהמורה מלמד גם שם אז מדי פעם מבקשת ממנו להעביר לינאי פתק ממני עם דרישת שלום וגעגוע. בכל יום הולדת שלי אזכור שהקב"ה השאיר אותי כאן- וזה לא מובן מאליו. הוא השאיר אותי כאן כי יש לי כאן עוד מה ללמוד. כי הוא רוצה שאני אפעל כאן בעולם. כי יכלתי לא להיות כאן יותר אבל אני כן כאן, וזאת בחירתו של ה'. אני לא יודעת מה צופן לי העתיד, אף אחד אינו יודע מה יביא לו המחר, והאמת היא שזה לא כל כך משנה. בכיתה שלנו חיים את ההווה. בכיתה שלנו כל יום הוא הזדמנות חדשה. בכל בוקר כשאני מתעוררת אני

מאושרת לגלות שוב ושוב כמה הקב"ה מאמין בי. בכל בוקר אני מודה לו על ההתחדשות הזאת שקורת כל יום. ביומיום שלי אני מנסה לדייק את עצמי ולהיות מכוונת למטרה שלשמה אני עדיין כאן. מטרה אחת ברורה: לעשות נחת רוח לה' יתברך.

אז תודה לכולכם שבאתם להיות שותפים איתי בהודיה הגדולה הזאת. ותודה על האהבה והדאגה והעזרה שאני מקבלת מהסביבה. זה לא מובן מאליו בכלל.

לסיום אני רוצה לסגור שתי פינות חשובות: הרבה שואלים אותי- נו אז מה עכשיו, מה זה אומר? את בריאה? אז אני אסביר בקצרה: סיימתי לפני שלושה חודשים את הטיפול, ואני במעקב MRI. בהתחלה זה היה כל חודשיים MRI, עכשיו זה כל שלושה חודשים, זה יעלה בהמשך לכל ארבעה חודשים, חצי שנה, וכו' עד שכעבור חמש שנים נכנס בע"ה לשיגרה של מעקב פעם בשנה. כרגע ברוך ה' האונקולוג מרוצה ממה שהוא רואה ב MRI ואני מתפללת שימשיך כך בעזרת השם. אשמח מאוד שתהיו שותפים איתי בתפילות כמו שהייתם עד עכשיו. באופן כללי ההתמודדות שלי עם האבחנה הפתלוגית הלא נחמדה הזאת היתה הלאה ראשוני מוחלט, תחושת "סוף העולם היוש הנה אתה כאן" ומיד הנחתי ראש על השולחן. לנוח קצת. לא לשמוע את השיעור המפחיד הזה שהמורה מלמד כרגע. אבל כיוון שאני במושב הקדמי המורה לא הרשה לי. הוא מיד הניח יד על הכתף שלי והרים לי את הראש בחזרה. "תיהי קשובה, " הוא אמר לי, "תמשיכי לחיות, אני מחליט מתי יוצאים מהכיתה הזאת. לא הפרופסור, לא ד"ר גוגל, את כאן נכון? את חיה, אז קומי, חייכי, אל תדאגי." ובאמת כשהרמתי את הראש וחזרתי להתפלל ולראות את החיוך שלו, חזרתי להרגיש תענוג, חזרה אליי תחושת ההשגחה המדויקת של הקב"ה עלינו, חזרה אליי האהבה לכיתה הזאת, אני מרגישה שרכשתי אמון מלא בקב"ה, הוא איתי, ממש כאן, וכשצריך אני מסתכלת לפחד בעיניים ומזכירה לו מי המורה בכיתה הזאת, מי המנהל. מי המלך.

הפינה השניה קשורה שוב להודיה, הרבה אנשים היו שותפים איתי ועזרו לי המון ואם אתחיל להגיד שמות זה פשוט לא ייגמר, אז תודה רבה לכולם! ואני רוצה לומר למשפחה שלי: אני לא יודעת איך הייתי עוברת דבר כזה בלי המעטפת הזו ממכם!! ההורים שלי, חמי וחמותי, אח, אחיות, גיסים גיסות: אני כל כך מעריכה כל אחד ואחת מכם, על כל העזרה!!!

ויש מישהו אחד שמכיל אותי ואת השיגעונות שלי 24/7, השותף שלי למסע הזה שנקרא חיים, נמצא לצדי תמיד, ויודע להרכין יחד את הראש כשקשה והגלים חזקים מדי, מאפשר לי לצמוח ולגדול- אליאב! אצלנו אף פעם לא משעמם, החיים שלנו הם דיאלוג מתמיד עם הקב"ה וניסיון להבין לאן הוא מכוון אותנו. מה הוא רוצה להצמיח בנו בכל נסיון ואתגר. אצלנו לא "לוקחים דברים בפרופורציות" כי כשניצבים מול אתגר ורוצים באמת לצמוח ממנו, אי אפשר להגיד "שטויות, זה לא אתגר אחרי כל מה שעברנו" החיים מאתגרים, ואנחנו רוצים לגדול, אנחנו מקשיבים ומנסים בכל כוחנו לשמוע מה הקב"ה רוצה מאיתנו בכל רגע ורגע. אני רוצה להעניק לך במתנה את הפותחן הזה. (נראה לי שהשכנים שמחים עכשיו מאוד... זה אחד המנג'זים כשיש לך שכן בלי פותחן בבית!) ואני רוצה שתסתכל על הפותחן- כשהוא רוצה לפתוח משהו הוא מצד אחד יורד למטה, נכנס בפקק בכל הכח, קורע לו ת'צורה, ומהצד השני הוא מרים ידיים ככה כמו עומד ומתפלל ומבקש מריבונו של עולם שיפתח לו, שיפתח לנו, שישפיע עלינו אור מלמעלה, כמו משפך, שיפתח ליבנו בתורתו, שיפתח את עינינו להבין ולראות, שיפתח לנו הרבה בקבוקי יין בשמחות, ובעיקר שיעזור לנו לעשות את רצונו בעולם הזה.